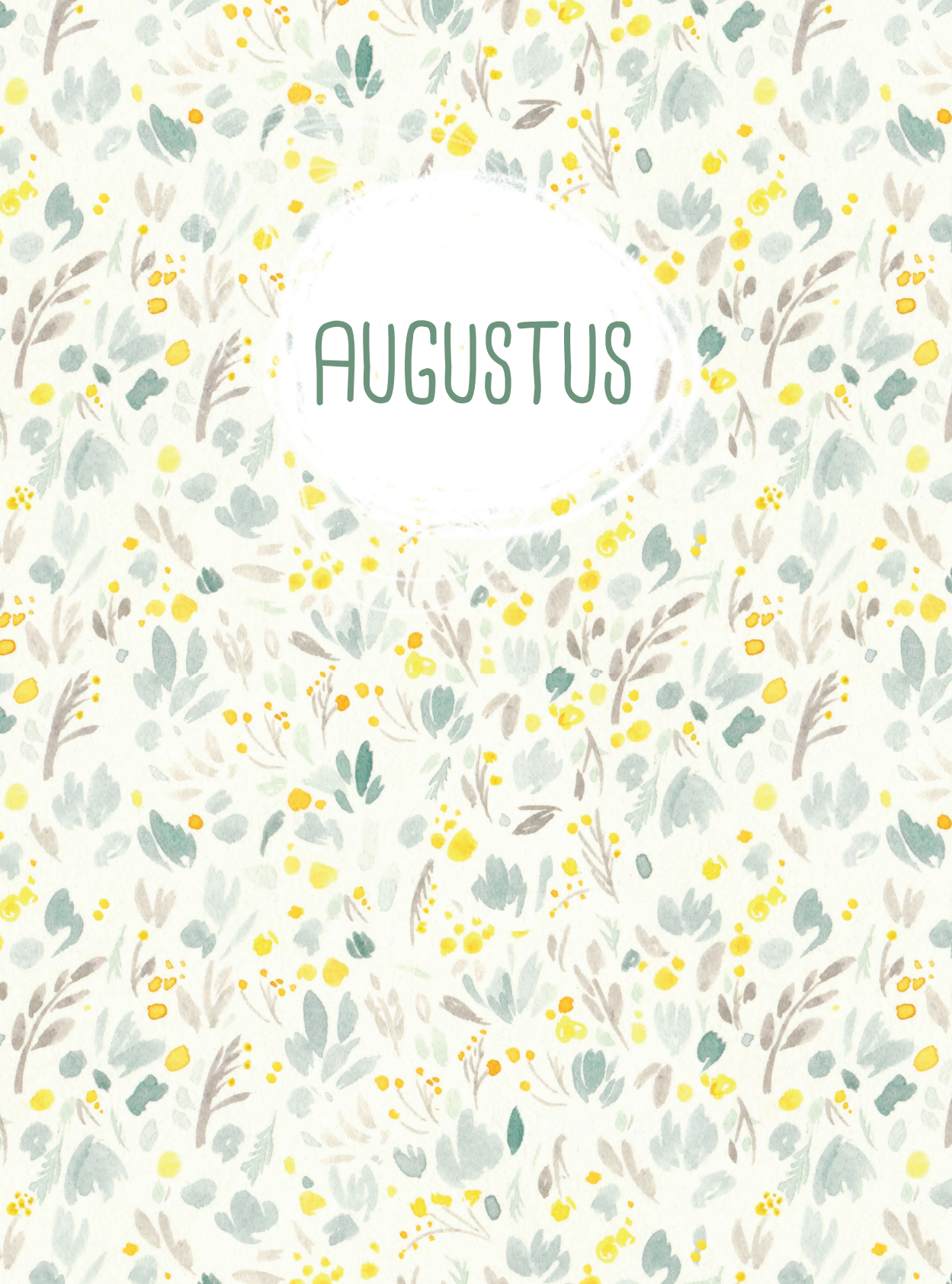

FANNY CLOUTIER

of

HET JAAR
WAARIN IK BIJNA
MIJN PUBERTEIT
VERPESTE

Stéphanie Lapointe

AUGUSTUS

Dinsdag 16 augustus

Hallo

Wat fijn dat je er bent, dagboek

Mijn vader gaat mijn kop eraf rukken.

Dat zegt mijn vader altijd: 'Lieve hemel, Fanny, ik ruk je kop eraf!!!!'

(En deze keer doet hij het echt.)

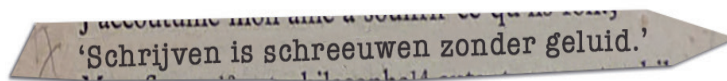
En als hij het niet doet, is dat alleen maar omdat het vooruitzicht van de rest van zijn leven in de gevangenis zitten hem op andere gedachten heeft gebracht.

Ik heb de onderkant van bladzijde 128 van een zeldzame en bijzondere uitgave van zijn lievelingsboek, *Schrijven*, van Marguerite Duras, uitgeknipt (niet gescheurd), en het is slechts een kwestie van tijd voordat hij dat merkt.

Maximaal één of twee dagen, vermoed ik.

Ik zie al voor me hoe hij naar mijn kamer stormt, zonder aan te kloppen binnenstuift en wanhopig schreeuwt: *Fanny, dat boek heb ik gekocht toen jij er nog niet was. In New York. Jullie jongeren hebben tegenwoordig nergens respect meer voor! Fanny-dit, Fanny-dat bla-bla-bla...* Maar eerlijk gezegd, kan het me niets schelen. **NEE, HET KAN ME NIETS SCHELEN.** Mijn rare en gekke vader doet toch wel wat hij zelf wil. Ik beloof dat ik, wanneer ik niet meer boos ben (als dat ooit gebeurt), zal vertellen welke ramp hij zojuist heeft veroorzaakt in mijn leven.

Intussen is dit de vondst die het risico van mijn hoofd verliezen waard is:

Marguerite Duras

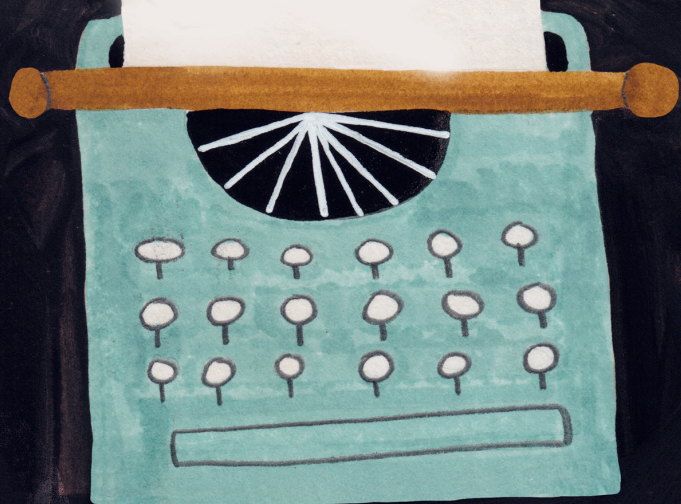
Nadat ik deze zin twintig keer achter elkaar had gelezen (toen ik rondsnoefde in de boekenkast van mijn vader) kreeg ik het idee om een dagboek te beginnen:

Ik weet het, het is niet netjes om een zeldzame en mogelijk New-Yorkse uitgave uit 1975 kapot te maken, maar ik wilde die zin niet vergeten ('Schrijven is schreeuwen zonder geluid'). Die verscheen aan mij als een openbaring, als een reddingsboei, een laatste poging tot overleven met uitzicht op het rampzalige jaar dat eraan zit te komen.

SCHRIJVEN IS SCHREEUWEN
ZONDER GELUID

MARGUERITE DURAS

Want JA, sinds mijn vader me gisteravond vertelde dat ik moet verhuizen naar Sainte-Lorette (waar ligt dat eigenlijk????!!!), voel ik de behoefte om te schreeuwen.

SCHREEUWEN

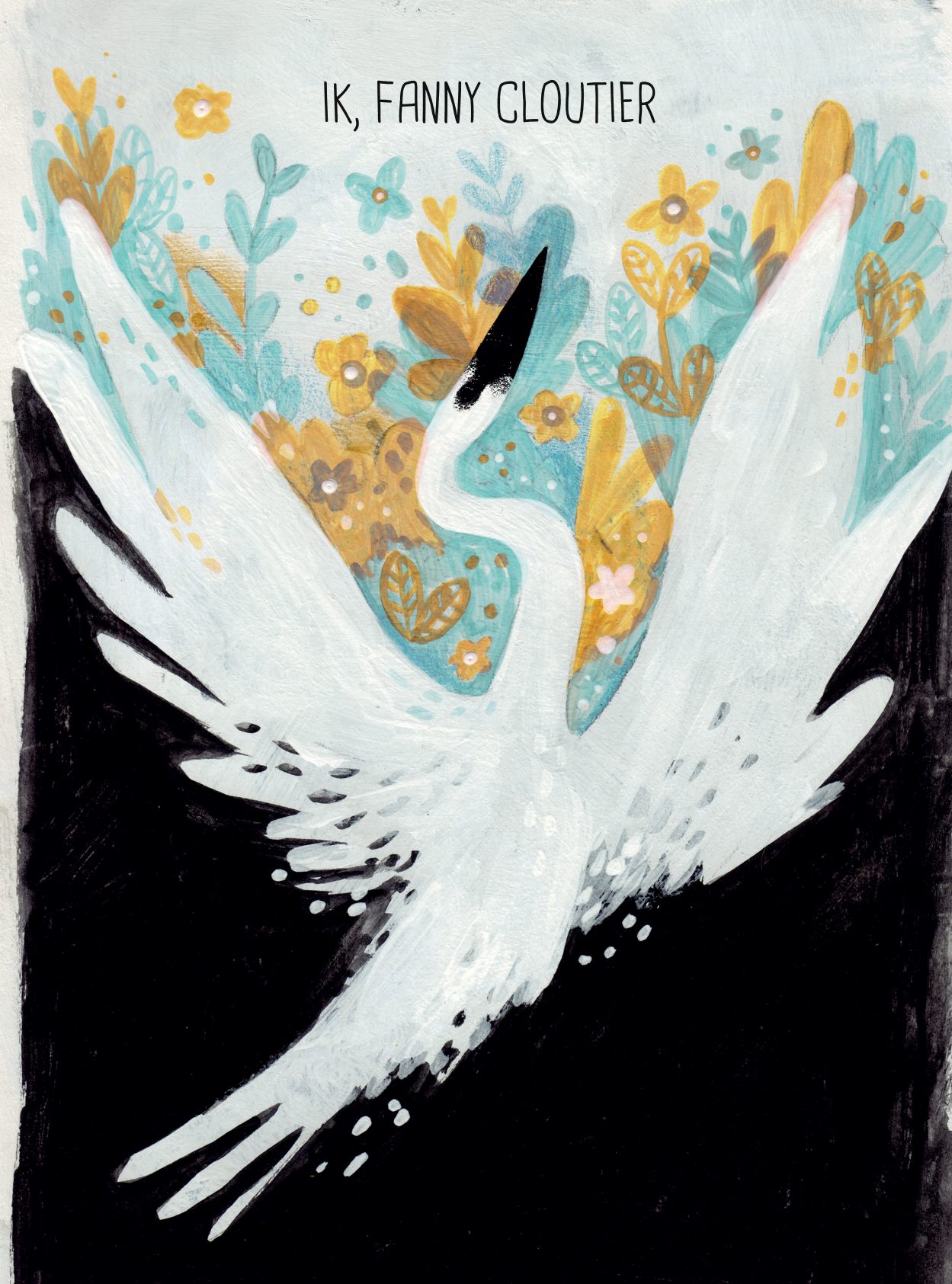
(Uitleg volgt nog...)

Fijn dat je er bent, dagboek (en dank aan die Marguerite Duras), want ik ben echt alleen op de wereld op dit moment.

ALLEEN OP DE WERELD.

Groetjes,
Fanny xxxx

IK, FANNY CLOUTIER

WIE IK BEN

(Ik beloof dat ik straks vertel waarom ik moet verhuizen

*** IN MIJN EENTJE ***

naar een dorp op 265 kilometer afstand van MONTRÉAL.)

Mijn wijsvinger en duim zijn helemaal wit omdat ik mijn potlood te stevig tussen mijn vingers klem: volgens mij is dat het effect van bloed dat verdwijnt bij te veel druk. Niets aan te doen. Mijn potlood wil niet vooruit. Jasses, ik wist het. Ik had gewoon een ouderwets schrift moeten kopen, niet dit lichtroze boek met kartonnen kaft, want dat is veel te... verfijnd. Het lijkt wel een roman (maar dan met ringband). Een heel mooi boek waarin ik heel mooie dingen zou moeten schrijven... intelligente dingen. De bladzijden zijn naar mijn idee te wit en te glad. Ik ben bang dat ik ik-weet-niet-wat kapotmaak wanneer ik erin schrijf. Alsof dit dagboek niet van mij is, alsof iemand anders dan ik dit zou gaan lezen.

Ik denk dat ik maar ga tekenen in plaats van schrijven. Teken en is wat ik het allerbeste kan. Blijkbaar heb ik eerder leren tekenen dan praten. Dus ja, goed idee.

Wanneer ik de woorden
niet kan vinden,
ga ik tekenen om mijn
hart te luchten.

Dit is mijn dagboek,
dus ik kan doen
wat ik wil.

Kijk, dagboek, dit ben ik
nu. En links, degene die
mijn notitieboekje opeet,
is Albert, mijn fret.

Oeps. Het gebeurde weer. Volgens mij is het precies één seconde geleden dat ik ben vergeten te ademen – wééééér.

Het bewijs dat ik nerveus ben: ik vergeet ALTIJD te ademen wanneer ik gestrest ben. En ik moet zeggen dat het nogal problematisch is geworden, want ik heb nu veel zorgen in mijn leven. Ik ben gestrest door wel een miljoen dingen, maar niemand weet ervan. Niemand weet het, omdat ik eigenlijk nooit over dingen praat die, zeg maar, intiem zijn, behalve tegen Albert, mijn fret, omdat geheimen bij hem geheim blijven.

LIJST MET 5 DINGEN WAARDOOR IK VERGEET TE ADEMEN

1 VAST BLIJVEN ZITTEN
IN EEN KABELBAAN
VANWEGE EEN ELEKTRI-
CITEITSSTORING.

2 ACNE (ELKE KEER
DAT IK ONGESTELD BEN,
KRIJG IK EEN PUIST OP MIJN
NEUS EN DAT HAAT IK.
ZORG DAT HET NIET ERGER
WORDT, ALS JE BLIEFT).

3 DAT GEEN ENKELE JONGEN
MIJ VRAAGT VOOR HET EINDBAL
VAN SCHOOL (IK WEET DAT HET
NOG LANG DUURT, MAAR IK MAAK
ME ER ZORGEN OVER, IK KAN HET
NIET HELPEN).

5 AAN BOORD VAN
EEN BOOT MOETEN
GAAN (JE ZULT LATER
BEGRIJPEN WAAROM).

4 DAT HUBERT LACOMBE (AFSTOTELIJKER DAN AF-
STOTELIJK) ME UITNODIGT VOOR WAT DAN OOK.

Oké, daar ga ik.

Oorspronkelijke uitgave: *Fanny Cloutier ou L'année où j'ai failli rater mon adolescence, Tome 1* © 2018 Les éditions les Malins inc., Canada
Deze uitgave: © 2025 Salto/Standaard Uitgeverij nv, Franklin Rooseveltplaats 12,
B-2060 Antwerpen
www.standaarduitgeverij.be

Tekst: © 2018 Stéphanie Lapointe
Illustraties: © 2018 Marianne Ferrer
Coverontwerp: Shirley de Susini
Zetwerk Nederlandse versie: Indruk Grafisch Ontwerp
Vertaling: Debby Nieberg/Vitataal
Redactie: Vitataal
Gedrukt in China

ISBN 978 90 02 28337 6
D/2025/0034/31
NUR 284

De vertaling van dit werk werd mogelijk gemaakt dankzij de financiële steun van de Société du Développement des Entreprises Culturelles du Québec (SODEC).

<+ logo van SODEC>

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier – zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

